

عنوان مقاله:

مبانی و محدودیت های حاکم بر آزادی بیان در حقوق داخلی ایران و اسناد بین المللی

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی مطالعات اجتماعی، حقوق و فرهنگ عامه (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محمدحسین جعفری

منصور ملک پور

خلاصه مقاله:

حق آزادی بیان یکی از حقوق اساسی و بنیادین بشری به حساب می آید. این حق از زمان خلقت انسان وجود داشته و تا پایان حیات انسان و روز محشر نیز باقی خواهد بود. در مورد محدودیت هایی که در قانون اساسی بیان شده است باید گفت که برخی از این محدودیت ها به حکم عقل در قانون اساسی گنجانده شده و این چنین محدودیت هایی مورد پذیرش نظام های حقوقی سایر کشورها نیز می باشد. به عنوان نمونه «استقلال کشور» برای همه حکومت ها مهم است و هیچ چیز نباید آن را مخدوش کند. بنابراین آزادی های عمومی نمی تواند آن چنان بی قید باشد که خدشه ای به استقلال کشور وارد کند و این یک مساله عقلی در امر حکمرانی است. قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران نیز محدودیت هایی با عنوان حفظ استقلال، آزادی، وحدت ملی، اساس نظام و تمامیت ارضی، رعایت حقوق دیگران، مصالح عمومی و حقوق عمومی را با این مبنا پذیرفته و در قانون اساسی خود آورده است. این حق در اسناد بین المللی از جمله اعلامیه جهانی حقوق بشر و میثاق حقوق مدنی و سیاسی مورد تصریح قرار گرفته اما حقوق بین الملل نیز علاوه بر آن که استانداردهای محدودسازی آزادی بیان در حقوق داخلی را در میثاق تشریح می کند، خود نیز محدودیتهایی از جمله ترغیب به جرایم بین المللی، نقض حقوق دیگر شهروندان، توهین به ادیان و... را برای آزادی بیان بر می شمارد. این نوشتار در پی شناخت محدودیت های آزادی بیان در حقوق ایران و اسناد بین الملل است که در ادامه به آن می پردازیم.

کلمات کلیدی:

حق، آزادی، آزادی بیان، محدودیت ها، قانون اساسی، اسناد بین المللی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1716964>

